



# ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 240

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ  
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Έπιταγαι και Έπιστολαι άπ' εϋθείας προς τον  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΡΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ  
(Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)  
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΑΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 50.— Έξάμ. δρ. 25  
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25  
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 1.— > Δολ. 2

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της άλλης  
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξεις δι' έλους. Διά ποιήματα  
και δημοτικας καταχωρήσεις ιδιαίτεροι συμφωνία.

☐ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ☐



ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ: ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΡΟΥ



ΕΝΑ ΦΙΛΙ

**Κυρία,**  
Με την χθεσινή μου πρόσκληση δεν ήθελα φυσικά, να σας προπαρασκευάσω μίαν πλακιδάνη, όπως κακώς υποθέσατε. Έγώ μισάει ήτο πλέον καιρός να μιλήσωμε λιγάκι και κατά μόνας. Βεβαιώθητε και πάλιν ότι δεν θα πολυούσα ποτέ να σας ζητήσω περισσότερα από όσα θα μου έδιδάτε. Το αίσθημά μου ίσως να μην είναι ακόμη τόσο μεγάλο ώστε ν' άξιζή κάποιαν θυσιάν εκ μέρους σας, είναι όμως άριστο όποτε να τού άξιζει ένα φιλή, ένα τόσο δά φιλάκι. Τι θα ήτο για σας ένα φιλή; Μιά στιγμή που θα περνούσε γρήγορα. Τι-ποτε περισσότερον ενδ' για μένα, θα ήσαν ή άπαρχή μιάς ευτυχίας, την όποιαν, αν ένθυ-μούμαι καλώς, κάποτε μου ύπεσπέχθητε.

Έλαίως να σας συναντήσω αύριον. **Νίκος Κύριε,**

Όποτε αύριον θα με συναντήσετε, ούτε με-θαύριον, ούτε ποτέ. Γι' αυτό σας ήτο τόσο φοβερό γιά μένα, όποτε πολλές φορές ανα-γκάσθηκα να κλείσω τα μάτια μου από τό τρομά. Υποθέτετε λοιπόν ότι είναι τόσο άπλό-πράγμα ένα φιλή για μιά παντρεμένη γυ-ναίκα; Άλλά τό φιλή ήνε τό πάν. Μετά τό φιλή αυτό, τό τόσο δά φιλάκι, όπως τό θέ-τετε, τελειώνει πλέον ή ύπόληψή του συ-ζύγου. Και ξεύρετε πολύ καλά ότι ούδέποτε θα επιχειρήσω να κεραινω τον άνδρα μου. Άκριβώς αυτό τό φιλή τό φοβούμαι και ζητώ να σας άποφύγω, διότι ξεύρω πολύ καλά ότι ποτέ δεν θα σταματήσετε στο φιλή. Πιστεύ-σατε ότι περισσότερα δεν μπορούσατε να μου ζητήσετε. Νά μην περιμένετε αύριον. **Μαίρη Κυρία,**

Έπιήν τό γράμμα σας άκριβώς ή στιγμή που ήμουν πεπεισμένος ότι θαρρήτε πλέον. Όποσοδήποτε τώρα δεν θέλω να σας κεραινω και παρουσιάζω από την μικράν άπατηναι, σας βεβαίω πός δεν θα επιχειρήσω ποτε να σας φιλήσω. Άφού αυτό θα γίνη άφορμή να τελειώση ή ύπόληψή του συζύγου σας. Άλλά θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω ός προς τό ζήτημα της επίδοσης των φιλών; Πιστεύω άκριβαντως, άγαπητή κυρία, ότι ποτέ μιά παντρεμένη γυναικα δεν θα κινδυνεύση από ένα φιλή. Συγκά φιλούμε κι' εκείνον που δεν άγαπούμε. Τό πιστεύετε αυτό; Τό φιλή σημα-ίνει άποτέλει την κοινοτητα ένδ'ήλων ενός χαριτωμένου. Ποτέ δεν μπορεί να προσένηση καταιστροφάς. Μπορούσατε να μου τό επιτρέ-ψετε και χωρίς να μ' άγαπάτε, άν και είμαι βέβαιος ότι μίαν τέτοιαν άσθηματικήν περι-πέτεια, δεν θα την δεχόσασταν ποτέ. **Νίκος Κύριε,**

Αυτό ήνε αλήθεια. Πολλές φορές φιλούμε ανθρώπους που ποτέ δεν άγαπήσαμε, τους φιλούμε έτσι από μίαν άναγκαίαν εκδήλωσιν χαριτωμένου. Μήπως τό δικό σας φιλή θα ήχε μια τέτοιαν σημασίαν; Έν τούταύτη περιπτώ-σει δεν θα δυσκολευθώ να σας τό επιτρέψω. Υπό ένα όρον όμως: Τό φιλή σας θα ήνε τό φιλή του τελειωτικού άποχωρισμού. **Ναι; Μαίρη**

**Κυρία,**  
Πιστεύατε πός από χθές σας άγάπησα σαν παιδί. Μου επιτρέψατε να σας φιλήσω σαν ξένος κι' έγώ σας έφίλησα σαν ό θερμότερος έρωστής. Χθές άφήσατε να σας φιλήση ένας άνθρωπος που δεν σας άγαπούσε. Σήμερα δώσατε ένα φιλή στον άνδρα που σαν σας ά-γαπή τόσον. **Άγάπη μου, Έπεί τέλους! Μαίρη**

**Ο ΑΤΙΚ.**

**ΤΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ**

**ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ**

**ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ**

Θά ήθελα, Ροδόλφε, να έφθανα εκεί κάτω έξω από τό σπίτι σου τό ευτυχισμένο, να κρυβόμουν σέμ'άγωνούλα καινάβλεπα μιάστι-μή τό προσώπιά σου. Τό προσώπιά σου ή-θελα να δω άν φωτίζεται και τώρα από τό φως της άγάπης. Ηθελα να μάθαινα, Ροδόλφε, άν άγοπάς την γυναικα σου και ήθελα να μ' άκούσης, και να την άγάπησης, με όλη τη δύναμη που έδωσε στην ψυχή σου ή δική μου άγάπη.

Μέσα στο σπίτι σου τίποτε άλλο από την άγάπη δεν θα μπορούση να σου συγκαταστή την ευτυχία. Άγάπα πολύ τη γυναικα σου,

Ροδόλφε. Η άγάπη αυτή θα σε άναγκάση να ξεχάσης τη δική μου άγάπη, που φαρμακό-νεται κάθε μέρα μέσα στο άπαισιο κελί του μοναστηριού. Άγαπήσέ την πολύ. Η άγάπη ή δική της θα σε σώση από τό μαρτύριο τό-σον λυπηρόν άναμνήσεων.

Μή μιλήσης ποτέ γιά την φτώχή σου Μα-ργαρίτα, την άδελφή Μαργαρίτα, όπως με ο-νομάζουν εδώ μέσα. Έν άστρουλά ήμουν κι' έσβυσα, ένα παρσιτικό άφράκι που έπερας από τό μαγουλά σου και τό δρόσισα. Η γλυ-κύτερα μου προσευχή θα είναι γιά την ευτυ-χία σου, Ροδόλφε, και ή περδ μεγάλη μου θυ-σία γιά την άγάπη σου. Θά σ' άγαπάω και της περδ φαρμακερές ώρες της ζωής μου. Θά σ' άγαπάω περισσότερο όταν μαθαίνω πός έπαυ-σας παιά να μιλάς γιά μένα στην ψυχή σου.

Έδώ μέσα κανείς δεν έμαθε τό ιερό μου μυστικό. Κάνω σε όλους έντύπων που άφησα την ψυχή μου να ταπεινωθώ μέσα στο εκκλη-σιδάκι του μοναστηριού και να γονατίση. Η εικόνα όμως που λατρεύω, ή εικόνα, μπρο-στά στην όποία λυώνω σάν καρή ή ψυχή μου δεν βροιάζεται μέσα στο εκκλησιδάκι του μο-ναστηριού, άλλα κάποτε μακρύτερα... εκεί κά-τω. Είσαι συ ή εικόνα; Αύτή, Ροδόλφε. **Από τό Γαλικό. Μετάφρασις ROMEO**

**ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΗΣΕΝΑ**

**ΤΟ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ**

Ό χορημιστής κ. Κλεόβουλος δάσκις του δινόνταν άφορμή, και άμα δεν του την έδιναν άλλως την εύρισκε μόνος του, έλεγε γιά την κόρη του.

—Η Κουλίτσα που ήνε τό καλλίτερο και τό σταθερώτερό μου συναλλάγμα.

Κι' όταν ή δεσποινίς Κουλίτα παρακάλεσε τον μπαμπά της να βοηθήση τό συνικέσιον που της έπρότειναν με τό Γιάγκο, που ήνε γραφεϊον άπέναντι από τό γραφεϊον του πατέρα της, ό κ. Κλεό-βουλος και τότε της ήλε:

Θά σε βοηθήσω όσο μπορώ, κόρη μου, γιατί εί-σαι τό καλλίτερό μου συναλ-λαγμα.

Έπεί τέλους ό κ. Γιάγκος άπεφάσισε να ρίξη μίαν δοκιμαστικήν βολήν έναντίον της ευαισθησίας της πολυέρον Κουλίτσας. Άρχισε να συζητή στο σπίτι της κατ' άρχάς έπιστωματικώς, όλιγον όμως κατ' όλιγον ξανόινουσε, μέχρις ότου μίαν ήμέ-ραν έπρότεινε να συζητήσουν δια τον γάμον.

Από χαρά άναμην τα όχρά μάγουλα της Κουλίτσας. Τό φως των μελαγχολικών της ματιών, που όρχως να σκοτεινιάση, πρήγμα, που γνόταν ατίτια να δραματίζεται συχνά ή Κουλίτα παροθύηκε και ράφια, καθά-ρσεν. Ό Γιάγκος γι' αυτήν ήταν πλέον ένας άγγελος. Άλήθεια, πόσο προσπαθούσε να φαίνεται τρυφερά σ' αυτόν. Δεν παρέλειπε καμμίαν ντελικατέσσα από εκείνας που μετα-χειρίζοντο ή ήρωίδες των ήπιοτικών άνα-γνωσμάτων διά να υποχρεώσουν τους πτότας.

Ένα βράδυ—γιά πρώτη φορά—οί δύο με-λόνημοι έπρόκειτο να βγούν έξω μαζί. Φυ-σικά σήμερα δεν θεωρείται διόλου σπουδαίον να βγούν έξω μαζί δύο μελλονύμοι, τού-ναντίον μάλιατα... σπουδαίον μπορεί να θεω-ρηθί όταν δεν βγούν.

Η μαμά της Κουλίτσας κατόρθωσε ν' ά-διαθετήση λίαν εγκλιώς όποτε να μη κατορ-θώση να συνοδεύση εις τον περιπατον τους μελλονύμους. Τότε ό Γιάγκος από λεπτι-τητα άπετάγη εις τον μπαμπά.

—Θά μιά συνοδεύσετε σεΐς.

Ό μπαμπάς όμως άντι άλλης άπαντήσεως ήρέσθη να επαναλάβη τό αιδώνον εκείνο:

—Η κόρη μου ήνε τό καλλίτερον και τό σταθερώτερο συνίλλάγμα.

Ό πρώτος περιπατος ήτο πολύ εύχάριστος διά την Κουλίτσαν. Τό αυτό όμως δεν συνέβη και διά τον Γιάγκον. Δεν ξερω τί έπερίμνε να κερδίση στον περιπατον αυτόν και δεν τό εκέρδισεν. Όποσοδήποτε, διαν έγύρισαν σπίτι έφυγε πολύ τωρίς και τό σπουδαιότερον δεν ξαναγύρισε.

Υστερα από τρεις μέρες ό μπαμπάς της δυστυχώς Κούλας τον έπεσοκέρθη εις τό γρα-φεϊον του και τότε έκανε μικρές παρατηρήσεις.

—Νά σας πός, δικαιολόγη ό Γιάγκος, μου φαίνεται πός είχα όλο τό δικόσωμα να μετανοήσω.

—Νά μετανοήσης; Έκανε με νευρικότητα ό πρώην πενήθορος. Γιά την κόρη μου; Δεν σου είπα τόσες φορές ότι ή Κουλίτσα μου ήνε τό καλλίτερο και τό σταθερώτερο συναλ-λαγμα. Ευτυχής θα είσαι να τό ξεσπονώσης. Μερσί, άπήνησον ό Γιάγκος. Ποτέ μου δε ξεσπονώσω συναλλάγμα που έχουν έπι-σοδογραφεί άλλοι. **κ. ΣΤΗΡΙΟΣ**



**ΑΣΧΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ**

**Πρός την δεσποινίδα Μαργίτταν, βίλλα 'Αμορόζα, Κηφισιά, Φίλη μου,**

Έπιμένω και σήμερα εις την άποψήν μου: Άσχημες γυναίκες δεν υπάρχουν πλέον εις τας κοσμικές Άθήνας... Είνε άλλως τε, τόσοον εύκολον να γίνη κανείς εύμορφος με τόσοον όλιγον κόπον... Θά παρατηρήσετε ίσως ότι ή εύμορφιά αυτή δεν κάνει βαθειανέντυπων ακριβώς διότι ήνε πλαστή... γιά μνηρούσα όμως να σας πείσω ότι με την όμορφιάν αυτή ήνε σήμερα ξετρολλαμένοι οι άνδρες, τόσο ξετρολλαμένοι όστε φοβούμαι πός δεν θα τους προξενούσε και μεγάλην έντύπωσιν μιά αληθινή εύμορφιά.

Κάποτε έφραζα μιά αιδιόκριτη ματιά στο μουντούρο μιάς κυρίας και είδα τί νομίζετε; Τόν άνδρα της να κρατεί στα χέρια του τό κεφάλιν και να τραβεί ό ίδιος της κόκκινες γραμμές επάνω στα χείλη της γυναικας του. Σημειώσατε ότι και χωρίς την... έρουδράν αυ-τήν προσθήκη ή κυρία του δεν έπαυε να ήνε όρατα. Η εύμορφία της όμως δεν ήτο τόσοον θεωρηθής όσον ήθελεν εκείνος. Κι' έμπηκε στη μέση τό κεφάλιν να τους ικανο-ποιήση και τους δύο.

Βλέπετε λοιπόν ότι κατ' ανάγκην φθάνει κανείς στο συμπέρασμα, ότι δεν υπάρχουν ση-μερα άσχημες γυναίκες, γιατί πάντα γι' αυτές θα υπάρχει ό άντρας που θα της βοηθήση στην... έπισκευήν της φυσιογνωμίας. **ΧΥΣΕΛΛΑ**

**Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ**

**Ο ΓΑΜΟΣ ΜΑΣ**

Θήμω την ώρα όπου κοιμάσαι — στο λέω άν έπισησης μή οικιαχής— γιά να σε είδω θέλ' όπως νασαι και ού άν με είδης μή σκεπαστής! Άν ήνε ζήντιο τό κορμί σου, τά μαύρα μάτια σου τά δυό κλειστά τό θέλω άφ' τη ψυχή σου τό πιο γλυκό πιστό να πιθί!

Θέλω να πω και τη νιοή σου κι' άν έσθη ή Μάννα σου, μικρή, άπονη να σ' έσθη—ουλόγισον!— εις τό κρηββάτι σου... νεαρή. Πλήθεια θάρρηθαι κα παπάδες γιά να σε πάν στην εκκλησιά και τά παιδικά με τίς λαμπάδες γιά νεκρική φωτισμού!... Μά όταν θ' άρχίσουν οι γαλιτάδες « όποτε τον ύστερο άσπασμό » πρώτος έγώ με δυό λαμπάδες θα σ' άγκαλιάσω άφ' τό λαμπό. Και θα σου δώσω μέσ' στο στόμα ένα φιλή με την νιοή που θάχω κούρην μες τό σώμα με τη δική μου τη ζωή!

Τά δυό τά μάτια σου θ' άνοιξη; και παρνούθεις τά σκαυθής; τότε άφ' τον θναο θα ξυπνήσης και μ'ένα αιδώνια θα ένδοξη... **Ανδρέας Κ. Ξένος**

**ΜΙΚΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

**ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ**

Την άγαπούσε, και γιά την άγαπη της ύ-πέφερε πολύ. Όχι πός εκείνη δεν τον αγα-πούσε, άλλ' οι γονείς τον δεν ήθελαν νά γίνη αυτός ό γαμος.

Μιά χαρναγή που την παραμόνευε, την είδε να προβαλή στο παραθυρό της, όλόξανθη και λευκή, σαν άλλη χαρναγή, και να κυ-τατζή στον ουρανό. Η αυγούλα έρρόδι'ε, την κατεμάγευσε, και, καθώς ένόμιζε πός κανείς δεν τη βλέπει, έστειλε τό ροδό-λευκα δακτυλα της ένα φιλή στην χαρναγή, ένφ, την ίδια στιγμή, ένα πουλί που μόλις ζύπνισε άρχισε να κλαιδίη στους αιδέρας, σαν να ήτο τό κελαιδίον του ή φωνή έ-κείνης της χαρνονεμίας του κοριτσιού. Ό έρωστής είδε τό πουλί, άκουσε τό κελαιδίον, και ένκυνήγησε τό πουλί άναμεσα σ' όλα τά κλαδιά του δασους. Και τόπασε, τόφερε σπίτι του.

Τώρα ήνε έντυχιμένος γιατί από τό πρσί φς τό βραδυ, παντα άκούει να κλαδίη μες στο κλουβί, τό φιλή της άγαπημένης μου. **Lamarine Μεταφ. Άθ. Μπέη**

MARIA CORELLI  
**ΓΚΛΟΡΙΑ**  
Μεταφρασις εκ του Άγγλικού υπό Αλβς  
ALBX

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)  
—Πταίο πολύ, παρετήρησεν ή νεάνις με λύπην διότι έτραγου-δούσα ένά ό φόν Κλόμπεν που έλεγε νά μ ή τραγουδω.  
Ό βασιλέας έμνε σιωπηλός. Ητο άποφασισμένος να μαρτυ-ρήση εις την Γκλόριαν την αλήθειαν, αλλά δεν ήξευσε πός να άρχισή καιήτο βέβαιον ότι ήνεαρά κόρη θα δυσχεραίστο. Έν τούτοις έβρεσε νά τό μάρη, διότι άν ό πρίγκηψ έστέλετο εις τό έξωτερικόν έπερπεν ή σύζυγός του να ήνε έτοιμή διά να τον άκολουθήση.

—Δεν πού είλας τί ποτέ, παρετήρησεν ή Γκλόρια, ότι ό φόν Κλό-μπεν ήτο εις την ύπηρεσίαν του Βασιλέως. Μιλούσαν σχεδόν σαν φίλοι...  
—Είνε καθηγητής των Παιγικήπων, άπήνησεν ό 'Αλβέρτος δι-καιολογούμενος, πρσφανας έν άμνηνία.  
—Καθήγητής των Παιγικήπων και έχει τόση μεγάλη αξία;  
—Πολύ μεγαλειότερη άπ' όση χρειά'εται. Έπειτα ήνε τόσο καλό!  
—Α! όσο γι' αυτό ναί, μα χθές δεν ήξεύρω τί είλας, ήτο τόσοον περιέργως. Ξεύρετε τί μου έλεγε; Τί θα έκαμνα άν έμνηθανα ότι ό άνδρας μου με έγελούσε. Γιά φαντάσσομαι...  
Έχε φθάσει ή κρίσιμος στιγμή, ό πρίγκηψ Άλβέρτος όπλίσθη με θάρρος και άπεφάσισε να μιλήση.

—Και άν ήτο αλήθεια, άγάπη μου; την ήρώτησε. Άν πράγματι σε είλα γελώση;  
Η Γκλόρια έμνε εις την άγκαλίαν του εις την ίδίαν ακριβώς στάση, αλλά ένα οίγος, διέτρεξεν όλον της τό σώμα και τά έκφρα-στικά μάτια έλαβαν μίαν έκφρασιν τρόμου.  
—Δεν μπορώ να τό πιστεύσω, έπιθύρισε, ού να με γελώσης...  
—Γκλόρια άγαπημένη μου! λατρευτή μου! Μη τρέμης, μη φο-βάσαι καθόλου! δεν σε έγέλασα στην άγάπη μας, αλλά γιά τό καλό και των δυό μας... τώρα όμως πρέπει... να τά μάθης δια... πρέπει να μάθης όλην την αλήθεια άφού είσαι καί γυναικα μου... Πρέπει να μάθης πόος πραγματικά είμαι.

—Ποιος είσαι! άνέκραξεν ή Γκλόρια και έτροβήθη άτότομα από την άγκαλιά του νέου, αλλά αυτός την ξαναέπιασε και την έσφιξε με πάθος.  
—Είμαι ό άνδρας σου, άγάπη μου, και είσαι γυναικα μου. Αυτό τίποτε δεν μπορεί να τό αλλάξη... Άλλά δεν είμαι άπλός άξιωμα-τικός όπως σου είπα, ουλονότι έν'ρωμονώ αυτή τη μεταμύσει, γιατί χόρσις εις αυτήν εκέοδισα την άγάπη σου... την έσφιξε ακόμη περισ-σότερον—μη τρέμης, άγαπημένη μου γυναικούλα. Σήκωσε τό φρύδι λόγος να χόρσις την έπισκοπήν που μου είλας έπειδή άντι να είμαι άλλος άξιωματικός εις την ύπηρεσίαν του Διαδόχου είμαι ό ίδιος ό Διάδοχος!

—Ό Διάδοχος! Άνέκραξεν ή νεαρά κόρη με μίαν κραυγήν άπελ-πίστας και έξέφυγε από τον έναγκαλισμόν του. Ό Διάδοχος ού ό άνδρας μου! Σ'ν γυός τον Βασιληά! και μ' έπήρες έμένα!... Ό! τι σκληρότης εκ μέρους σας! τί σ'κληρότης.  
Έσκέπασε τό πρόσωπόν της μέρα εις τά χέρια και ήχοις νά κλαίη με λυγμούς. Ό Άλβέρτος, τον όποιον έπλήγησαν κατακαρδα αυτά τά δάκρυα και ή τόση άπελπίσια, έτρεξε κοντά της και προσ-επάθησεν να την καθυποχίστη.  
—Πούχως, άγάπη μου, της ήλε και ή φωνή του έτρεψε χωρίς να τό θέλη. Δεν καταλαβαίνεις ότι με πληγώνεις με τά δάκρυά σου; Κάθε δάκρυό δικό σου ήνε γιά με κτύπημα... Τι παρρίζεις άν είμαι πρίγκηψ και ή άπλόος πολιτής, φθάνει ότι σε άγαπάω και με άγα-πάς... φθάνει ότι θα μένουμε πάντα ένωμένοι!

Την έφιλούσε παράφορα, μεθυσμένη και ή Γκλόρια που αισθανό-ταν εις τό εφίμωτό τον πόσο αληθινά δική της ήτο όρχος αιμ'αιγά να παρηγορηται. Έξασφα όμως έμνε κατάχλωμη και τό ειπε τρο-μαγμένη.  
—Μή πής τίποτα εις τό πατέρα! Θά ήταν ίκανός να σε σκο-τώση!..

—Ό νεαρός Βασιλόπας έχαμογέλασε, διότι άφού ήχε στεγνώσει τό δάκρυα της άγαπημένης του άδιαφορούσε γιά όλα τά άλλα.  
—Ναι θα σε σκοτώση! έπαύλεση ή νεάνις με μίση τρομαγμένα.  
—Μισέι τους βασιλείς και άν ήξευρα πός έσύ είσαι γυός βασιλέως, και έπροσπονήθησεν τον άξιωματικόν γιά να με πάρης και να μ' άφή-σης ύστερα...  
—Γκλόρια! είσαι τρελή! άνέκραξεν ό νεαρός Βασιλόπας. Δεν ξεύρεις τί λές! Νά σε πάρω γιά να σ' άφήσω; τό έσκαφθήεις καλά αυτό που είλας; Άγάπη μου, άκουσε με! μη μ' άφήνης σε μιά στιγμή που έχω τόση άνάγκη από την άγάπη σου, από την γεννα ότητά σου!.. Δεν μ' άγαπάς λοιπόν;

—Ό! ναί σ' άγαπάω!—και τό αίσθημα της νεαράς έρωτευμένης ύπερλόχευσε. Έβλε τα λευκά της χέρια στεφάνι γύρω εις τον λαμόν του και του ήλε με πόθος.—Σ' άγαπάω με όλη μου την κορδιά, αλλά μ' έγελούσες τόσοον καιρόν! Άν τό ήξευρα δεν θα είχα δεχθί ποτέ να γίνω γυναικα σου γιά τό καλό τό δικό σου!..

—Τό ξεύρω, δέκομφεν ό νεαρός Βασιλόπας, και γι' αυτό σου έκρημα από την άγχή την αλήθεια. Άκου'ε, βασιλισσά μου, γιατί σ' είσαι τό πάν γιά με. Έχω άνάγκην από όλη την άγάπη σου, όλη την βοήθειά σου, όλη σου την έμυστοσύνη! Είσαι γυναικα μου, Γκλόρια, μη τό ξεχνάς αυτό και ύποσχέθησες έμπρός εις τον Θεό να μου είσαι πιστή και να με υπακούη!

—Γιατί μου τά λές όλα αυτά, είλε η νεαρά κόρη με παρόπονο— άφού ξεύρεις πός ήνε ή ζωή μου... Θά κάμω ότι μου είπης και είμαι έτοιμη και να πεθάνω σ' έσ!

—Νά πεθάνης όχι! Νά ζήσης άγάπη μου! Νά ζήσης κοντά μου εύ-τυχισμένη! Βασιλισσά μου! Κι' έγώ σ'α πόδια σου πάντα! πιστό σου ύπήκοος! Έσοιμς σε κάθε στιγμή να σε ύπερασπισθώ με την ίδια μου τη ζωή! Άκουσε, λατρευτή μου, αλλά πρώτα άπ' όλα πές μου πός με συγχωρείς...  
Άντι άπαντήσεως τό φρύδι κεφαλάκι άκούμησεν εις τό χέλιθου τό νέου και τό μσανονιμένο στόμα άκούμησεν εις τά χείλη του. Ητο τόσο ευγλωττος αυή ή τρυφά θωπέια, όστε τά λόγια έπερί-τευαν και ό νεαρός Βασιλόπας ήπθάνθη όλον τό φλογέρον πάθος που εκρύπτετο εις την καρδίαν της άγαπημένης. Τόν έσκιωσαν όλό-κληρη μέσα εις την άγκαλίαν του, της άναπέδωσε τον άσπασμόν και έλαφρά την μετέφερε εις την άμμουδιά όπου και την άπέθηκε. **(Άκολουθεί)**

ΣΥΡ ΓΟΥΤΑΜΙΑΝΟΥ  
**Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΑ**  
ΝΕΟΝ ΕΣΗΝΑ Γ'ΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)  
Ό βιολιστής μ' ένα χαμόγελο συνσταλισμόν, έμάθισε γρήγορα στο καθίσμα του, προσπαθών μάλλον να κρυφθί, ενό οι ξένοι διπλωμα-τικοί και μερικοί έντόπιοι προσεκλημένοι τον έπλησίαζαν γιά να τον συζητήσουν.  
Σίς πρόχειρες έρωτήσεις τους ό νέος άπαντούσε με καλή Γαλλική προφορά κι' αυτό συνετέλεσε να τον προσέξουν περισσότερο κι' εί άλλοι, γιατί παρουσίαζε κάποις μόρφωση δυσανάλογη με τό έξωτε-ρικό του.

Όλο αυτό τό έπεισόδιο συνετέλεσε γιά να ήσυχάσουν λίγο τά νεύρα της Λίνας και να μπορέση να γυρίση στο σαλόνι με κάποια αλ-θερία στη μορφή της.  
Έκαμν τότε την εμφάνισή του και ό κ. Τάσος Χρυσάνθης.  
Έσορπίσε χαριτωμένος προς όλες τις διευθύνσεις, έδωσε πρόχει-ρες έξηγήσεις γιά την άρροπορία του, έχαιρέτισε σχεδόν ψυχρά τη Μαίρη Σαράντη και κάποις θερμότερα τον πατέρα της, κακατέ-ληξε, επί τέλους, στο κέντρο ενός κύκλου δεσποινίδων, που δοκίμα-ζαν να τον πειράξουν γιά ν' άκούσουν κι' αυτές κανένα γαργαλιστικό του περίγραμα.

Η Λίνα παρακολουθούσε από μακριά.  
Τό φανόμενο αυτό της πολιούκας του από κυρίες τό είχε συ-νευθείσει και άντι να της προκαλή δυσάρεσκια, άπ' έναντίας την έκω-λάκευε, ότι ό άγαπημένος της ήταν «περιζήτητος» άπ' όλες.  
Έκείνον που έπρόσφερε μονάχα ή Λίνα, τό βράδυ εκείνο ήταν ή συμπεριφορά του προς τη Μαίρη.

Όταν λοιπόν τον άντελήθη να φέρεται με ιδιαιτέρα σοβαρότητα σ' αυτή, ή πονηρία της έσκανδαλάθη.  
Γιά να δείχνη ψυχρότητα στη Μαίρη, σημαίνει ότι ή έχει κάποιο παράπονο μαζί της—πράγμα άμφίβολο—ή θέλει να κρύψη την πραγ-ματικότητα πράγμα πολύ πιθανό.

Στον κύκλο των προσεκλημένων ένσωκλόφρησ άνεπιστήμους ή πληροπορία γιά την άναβολή των άραβόνων και ή βραδυά έπροση-ροούσε κανονική, με ψαρό, μουσική, φλέρτ και χαρτιά, χωρίς να την ταράξη κανένα έπεισόδιο άνάμυλο.  
Μονάχα στο σουπέ, ή Μαίρη όρθια μπρός τό τραπέζι έπρόκειτο με τόγμονο τηχθεί τό πενήγιόναυ της βραδυάς! τόμολό της σαμπα-νίας, κι' έπειδή δεν ήτοχες άλλος καβαλλίερος κοντήτερα της, την την έσέρβησε ό Τάσος.

Η Μαίρη τον εύχαρίστησε μ' ένα βλέμμα τόσο έκφραστικό όστε ή Λίνα δε μόρσασε να κρυφθί.  
—Πολύ παρ'έξανα σε κωτάξω άπόνης ή Μαίρη, είλε.  
Ό Τάσος είλε άνεπίσημα πρό πολλού την κυριότητα επί του έαν-τού του και μπορούσε τότε να ψεσθή στη Λίνα, με τό ύφος εκείνο της ύπερζήλις, που μεταχωριζότανε συνήθως στις γυναικες.  
Την κωτάξε λίγο αιδεσθό και της ήλε με σοβρότητα:  
—Πρόσέξ, Λίνα, μου άρέσκεις νάσαι ύπερψήφανη.  
Η Λίνα, έσώκασε, μα δεν ήσυχάσε.

Την ώρα του χωρισμού, κατά τίς δύο τό πρσί, του ύπενοθήμους την παραγέλια της.  
—Ναι, της ήλε, θαρθώ κατά τάς δύοδεκα τό μεσημέρι.  
Κι' έχόρσιαν:  
Τό σπίτι είχε άδειώσει και οι γονείς έπιστρέψαν να σχολιάσουν μόνοι με τη Λίνα τό έπεισόδιο της βραδυάς, δηλαδή την ατία της άναβολής των άραβόνων.

Η Λίνα όμως έσχυρισθήκε πός ήνε πολύ κοροεσμένη και λίγο αδιάθετη κι' άνέβηκε στο δωμάτιό της, χωρίς να προχωρήση σε καμ-μιά συζήτηση με τους γονείς της.  
Έφώναξε την καμριέρα της και όρχως να γδύνεται.  
Έάστει έπειτα μαροστά στη τουαλέτα της, όταν ξαφνικά βλέπει την άρχ ενός χροιστού.

Τό τραβήσε άμέσως και είδε ένα κορμάτι χροτί διπλωμένο στα τέσσερα.  
Τό άνοιξε με περιέργεια κι' ενό ή καμριέρα ήταν άπασχαλημένη άλλου, έδρασε τις τις γραμμές αυτές γραμμένες πρόχειρα με μολύβι: **Δεσποινίς Λίνα.**

Υπόχρει ένας άνθρωπος άφωσιμισμένος σε σεΐς. Μη προσεπάθησες να τον μαντεύσεις γιατί δεν τον γνωρίζετε. Ό άνθρωπος αυτός σεΐς λατρεύει τόσο βαθύτα όστε θα ήταν εύχαριστός με κάμη όποι-άδηποτε θυσιά γιά σεΐς. Έπειδή έφαρε πός θα τον άγαπήσετε ποτέ δεν τόλμα να σας ζητήση τίποτος. Θέλει μόνο να ξεύρετε, ότι σε κάθε σας περίπτωση έχετε κι' αυτή τη ζωή του στη διάθεσή σας.

Ότε άπορροφή ήλε τό σημείωμα, ούτε διούθυνσε.  
Τό διάβασε γιά δεύτερη φορά και προσπαθούσε να θυμηθί, αλλά δεν εύρισκε τίποτε στη μνήμη της.  
\* Έπειτα όρχως να βροίση τό διαβήμα του άγνωστου εκείνου θαν-μαστου λίγο άνόητο. Πός διάβολο θα μπορούσε, κι' άν ήθελε να τον χρησιμοποίηση άφού δε θα μπορούσε να τον βρηί;  
Φόναξε την καμριέρα της, πός έφερε τό χαρτί αυτό:  
Η ύπερζήλια, ν'ενα παχόλο κορτίκι είκοσι ετών, τό κωτάξε γιά λίγες στιγμές με άπορία.

—Πού τό ήφατε, κυρία;  
—Νά, έδώ μαροστά, είλε ή Λίνα κι' έδειξε την τουαλέτα της. **(Άκολουθεί)**

**ΤΑΣΟΣ ΚΑΙ ΛΙΝΑ**

Ό έρωσ ό αληθινός που έξυπνώνει αλλά και τραυματίζει την ψυχή μιάς κόρης.—Ό έρωσ ό συμφερροντολογικός, που μοιάζει με έμπορικόν τιμολόγιον, ό μοντέρνος έρωσ, που σκοτώνει της ψυχές των ευαισθητών κοριτσιών και πού είναι τό φοβερώτε-ρον όπλο του σημερινού γυναικοθήρα. Ό Τάσος και ή Λίνα.— Ό έρωσ των άντρων και ό έρωσ της λάσπης.— Η ευτυχία του γά-μου έξαρτάται από τον έρωτα ή όχι; —Ένα άνδρόνυμο μπορεί να ζήση ευτυχισμένο όταν παρηθί όχι από άγάπη; Μετά τον γάμον ζή ό έρωσ;

**ΟΠ' ΑΥΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΧΡΥΣΗΝ ΑΛΥΣΣΙΑΝ",**

ΤΑ ΚΑΠΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ

Του Γκού ντε Μωπασσάν

Ήταν μία εγρήγορη ημέρα του Αυγούστου. Ο ήλιος έβρασιλευσε σ' όλη του τη δόξα. Άν και ήδη είχε άρχισει την πορεία του προς τη θύση που δεν έλαττωνε όμως καθόλου την μεγαλοπρέπεια που σκόρπιζε γύρω του.

Η ταραχά του Καζίνου ήταν γεμάτη από έκλεκτο κόσμο που παρακολουθούσε με ένθουσα τον λουλούδι στην ολόμαλαξη και έκταταμένη θάλασσα.

Έξοχος πολύς διέσχισε την ακροθαλασσιά, παιδάκια με γυμνά πόδια έπαυαν στην άμμο, χιζόντας άπορθητα φρούρια, παλάσια θεάματα που, άλλοιμονο, το κύμα θα κερδίσει σε λίγο μπροστά σ' άπελιπμένα τους μάτια.

Ένας νέος, γνωστότατος ζωγράφος φημιζόμενος, ο Ζάν Σαμιέ, συγκαταλέγεται κι' αυτός μεταίτι των περιπατητών ακολουθώντας ένα άμαξικι άνατηρου που έπρωργνε θνας ύπρετης και εις το όποιο έκβητο μιά κία γυναικα, ή γυναικά του. Το ύψος της ήταν μελαγχολικό και με μάτια, όπου ή άπελπισία ήταν ζωγραφισμένη, παρακολουθούσε τον γιορτάζοντα γαλιόνα ουρανό, τον γελαστό ήλιο και την εδύμια του κόσμου.

Δέν έμλουσαν άναμεταξύ τους, ούτε καν έκουτάντο.

— Άς σταματήσωμε όλίγο, έπρότεινε ή νεαρά γυναικα.

— Έστάθηκαν και ο ζωγράφος έκάθησε σ' ένα σκαμνάκι που έπρεπε να τοποθετηθ ό ύπρετης γι' αυτόν κοντά στο άμαξικι.

— Όσοι περνούσαν πίσω από το σισπηλό υψό ζευγάρι με λίγη καταφανή το έκταζαν. Η ιστορία του ήταν γνωστή στον κατένα. Την είχε πάρει άν και ήταν σακατεμένη γιατί ή άγάπη της, καθώς έλεγαν, τον είχε συγκινήσει.

— Όλίγο μακρότερα δυο νέοι συνομιλούσαν, καθισμένοι σ' ένα μαγκιο.

— Όχι, δέν είναι άλήθεια. Σου είπα πως νεορίζω πολύ τον Ζάν Σαμιέ.

— Μά τότε γιατί την πήρες; Γιατί το δυστύχημα τής είχε βέβαια συμβή πρό του γάμου, ίαν εινε έτσι;

— Ναι, βέβαια. Την παντρεύτηκε... να... όπως παντρεύεται κανείς καμιά φορά, από άνοησία!

— Μά πώς...

— Μά πώς... μά πώς. Δέν έχει, πώς φίλε μου. Εινε κανείς άνοητος, γιατί εις άνοητος. Κι' έπειτα ξέρεις οι ζωγράφοι έχουν την πνήθεια να κίμονο γελίους γάμους; σκεδον ήτοι παντρεύονται με κάποιον μοντέλλο τους ή με καμιά έρωμένη περασμένης παι ηλικίας, τάντος με κάποια γυναικα που πολύ λίγες έπολασεις μπορεί πιά να τους προσφέρη.

— Γιατί, σε παρακαλώ, συμβαίνει αυτό; Ποιος κι έξερει! Θα ένομίσει μάλιστα κανείς, πώς το άνοητο εντέλως δά συνέβαινε. Πώς θα έσυχαίνοντο δηλαδή μιά γιά πάντα αυτή τ' άκαίσια ρέστα των μοντέλλων. "Άλλ' ούτε ήθεα, φίλε μου. Άφού της βαζουν να ποζάρουν έπειτα της παντρεύονται κι' όλα.

— Τα γεγονότα υπήξαν πιά τραγικά για το ζευγάρι που βλέπεις εκεί κάτω.

— Η γυναικα έπαψε μιά κομψότα ή μάλλον ήνα τραγικό δράμα, έπαψε δηλαδή όλα για όλα. Ήταν άρα γε ελικρινής; Τό έκανε από άγάπη για τον Ζάν; Ποιος μπορεί πιά να το ξέρη; Ποιος μπορεί ποτέ να καθορίση πόση δόση άληθείας και πόση ύποκρισίας κίελλον οι πράξεις μιάς γυναικας; Εινε πάντοτε ελικρινής μέσα σε μιά διαρκή μεταλλαγιν άντιλήψων και έντυπώσεων. Εινε οθέλατες, εγκληματίας, άφοσιωμένες, ύπεροχες ή άπεχθεις μόνον και μόνον για να διακονήσουν σ' άσολήπτες έντυπώσεις της στιγμής. Διαρκώς λένε ψέμματα, χωρίς να το θέλουν, χωρίς να το καταλαβαίνουν, και παρ' όλα αυτά παρουσιάζουν μιά έξαιρωτική ελικρινεία αίσθημάτων που την άποδεικνύουν με το αδόρητο του χαρακτήρος των. Για μιάς, τους ενιστάς, τους ψυχρούς και μετρημένους ανθρώπους ή γυναικα θα μείνη πάντα ένα άλυτο πρόβλημα. Πάντα θα διερωτώμθα: «Λέει την άλήθεια; Λέει ψέμματα;» Και ή άπάντησις θα μείνη μυστηριώδης. Άλλά άκουσε την ιστορία του Σαμιέ:

— Αυτή υπήρχε φυσικά το μοντέλλο τους. Ποζάρει σπή του. Ήταν εγρήγορη ίδιος κομψή και το σώμα της ήταν φαίνεται κάτι τί θαυμάσιο. Την έρωτεύθηκε, όπως έρωτεύεται κανείς κάθε γυναικα που εινε κάπως έλκυστική και που την βλέπει συχνά. Τού φάνηκε

πώς την άγάπησε μ' όλη του την ψυχή. Εινε φίλες μου, αυτό ένα παράξενο φαινόμενο. Μόλις έπαυθήσουμε μιά γυναικα νεορίζουμε, μ' άκράδαντη πεποίθησι, πώς δέν θ' άπορρέσωμε πιά να ζήσωμε χωρίς αυτήν. Ξέρουμε έντούτοις πολύ καλά πώς το πράγμα δέν εινε πρώτη φορά που μιά συμβαίνει, πώς την κατάκτησιν έπακολουθή ή άηδία, πώς χρειάζεται, για μωρρέσωμε να ύποδουλώσωμε την ύπαρξή μας στη θέλησι ενός άλλου άτόμου, όχι μιά κτηνώδης επιθυμία που γλήγορα ή άργά θα κορεσθή, αλλά κάποια ψυχική συνεννόησις: κάποια ομοιότης χαρακτήρος. Πρέπει να είμεθα σε θέσι να ξεδιαλύνωμε άν ή έπιπροή που ύποτάμεθα εινε άποτέλεσμα κάποιας στυμιαίας μέθης των αίσθησεων ή βαθείας πνευματικής άπολαύσεως.

— Τέλος πάντων, όπως σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

— Ήταν πράγματι χαριτωμένη, προικισμένη με την πεταγή νοστιμάδα που πολύ εύκολα έχουν ή μικρές Παριζιάνες. Φλυαρούσε διαρκώς λέγοντας ένα σωρό μικροναοήσιες που καταντούσαν να φαίνονται έξυπνες με το τασηνικό ύφος που τής έλεγαν. Η κινήσις της ήταν γεμάτης χάρι, Ικανές να προσελκύσουν έναν ζωγράφο. Κι' έτσι για τρεις ελόκληρους μήνες ο Ζάν δέν άντελήφθη πώς πολύ λίγη ξεχώριζε κι' αυτή από όποιο δήποτε άλλο μοντέλλο.

— Ένοίκιασαν δύο σ' όλους συμβαίνει έτσι κι' αυτός νόμισε πώς την άγάπησε. Τής έκαμε άτέλειωτες ύποσχέσεις και έγκατεστάθη οριστικώς μαζί της.

ταφανής στο φίλο μου. Καθώς ή νύχτα ήταν θαυμάσια δελήσαμε να κάνωμε ένα γύρο ως το ποτάμι. Η σελήνη έρωγγε στα ήσυχα νερά το σκοτεινό άσημένο της φως και ή γαλήνη άπλώνοντο άπεραντη στην ήσυχία της νύκτας. Προχωρούσαμε μαγεμένοι από την όνειρωδη αυτή βραδεία, με την ψυχή πλημμυρισμένη με άφθαστες επιθυμίες. Αισθανόμεθα την ένδομυχο άνάγκη να ύποτάσωμε την ύπαρξή μας σε πράξεις, σε όντα ύπεροχα, Ικανά να προσεγγίσουν την ποιήσι που σκόρπιζε τριγύρω μας κάποια άόρατη δύναμις. Και προχωρούσαμε σιωπηλά άνίκανοι να άρρωθώσωμε λέξι, πού θα έτάρασε ίσως την ύπεροχη γαλήνη.

— Ξαφνικά όμως ή Ίουλιέττα—έτσι την έλεγαν—έβαλε μιά φωνή:

— "Α! είδες το κούτι που πήδηξε εκεί κάτω,

— "Απήνησα χωρίς να κινάξω, άφηρημένος:

— Ναι, άγάπη μου.

— Έθύμωσε.

— "Όχι, δέν το είδες άφού ειχες γυρισμένη την πλάτη.

— "Έγαμογέλασα:

— Ναι, άλήθεια, εινε τόσο ένμορφα που είμαι σάν χαμζένος.

— "Εσώπηρες, σε λίγο όμως ή άνάγκη να μιλήση την έσπρωξε πάλι:

— Θα πής αύριο στο Παρίσι, τον έρώτησε.

— "Απνηγες και πάλι άφηρημένος.

— Δέν ξέρω.

— Ήταν πάρα πολύ, δέν άντειχς άλλο:

— Μά ξέρεις πώς δέν εινε και τόσο διασκεδαστικός αυτός ο περιπατος χωρίς λέξι! Μιλάει κανείς σάν δέν εινε βλάκας.

— Αυτή τη φορά δέν της άπάντησε διόλου. Τότε αυτή, ξέροντας καλά πώς θα τον εξαργίασε, άρχισε να τραγουδεί, κάποιο πεταχτό τραγουδάκι της Μονμάρτης, κάθς άλλο παρό κατάλληλο για τη στιγμή.

— Σώπαινε, σε παρακαλώ, τής έψιθύρισε.

— "Απνηγες έξω φρενών:

— Και γιατί θ' άσπασώ;

— Μας χαλές την φού, ήταν ή άπάντησις. Τότε πιά ή σκηνη έπακολούθησε μ' όλες της τίς φάσεις. Φωνές, βριαίες, παραίωνα, κλάμματα, τίποτα δέν έλλεινε. Γυρούσαμε πίσω. Αυτός την άκουσε χωρίς να τής διδη καμιά άπάντησι άποχαυνομένος από τη μαγική έκείνη βραδεία και κατάπληκτος μπροστα στην άνωσθησία και την βλακεία της γυναικας π' άγαπούσε.

— Τρεις μήνες άργότερα τον βρήκα να παλαιή άπεγνωσμένος, άνίκανο πιά ύποφέρει δεσμούς που ή συνήθεια εις καθερώσια φορά δέν έστηρίζοντο πιά εκρά στο ψέμμα. Τόν κρατούσε τον βασιάνιζε του άφαιρούσε και του γράμι'ε καθς 'μέρα κάποιο Ιδανικό.

— Στο τέλος δέν άνθιξε άλλο. Θέλησε με κάθε τρόπο να έλευθερωθ. Πούλησε όλα του τα έργα, δανεισθηκε από φίλους κι' έτσι κατόρθωσε να μαζέψη είκοσι χιλιάδες— άκόμη τότε ή τέχνη του δέν είχε γνωρισθ— τις όποιες άφισε ένα πρσι στο τραπέζι μ' ένα γράμμα άποχαρευτιστήριο.

— Κατέφυγε σπή μου.

— Κατά τας τρεις όμως το άπόνευμα έκπλητσε το κουδοίνι. Έπληη ν' άνοίξει. Μιά γυναικα όμωρως μέσα έξαλλη σκεδον σάν τρελλή. Ήταν αυτή.

— Όταν αυτός την είδε σηκώθηκε.

— Τού πέταξε στα πόδια του το φάκελλο με τα χρήματα.

— Πάρτε τα χρήματά σας, κύριε, δέν τα θέλω.

— Ήταν κατάχλωμη, έτρεμς όλη, κι' ετοιμη άναμφιβόλος για όποιοδήποτε κίνημα.

— Όσο γι' αυτόν δέν έβλεπα ν' άλλάξη χρώματα, έξω φρενών ή έτοιμος ίσως και να την κακοποιήση άκόμη.

— Τι θέλετε τέλος πάντων;

— Δέν θέλω να με μεταξηροσθήσε σάν ένα κορίτσι του δρομίου. Έπεσε στα πόδια μου με παρεκλίσεις να μείνω μαζί σου όταν έγω δέν σου ζητούσα τίποτα. Τώρα που με πήρες, άπαυτο να με κρατήσης.

— Εσήκωσε το χέρι του έτοιμος να κτυπήση. Τόν σταμάτησα και τόν παρεκλίσα με μ' άφήση μέγνα να ξεμπερδέγω την ύπόθεσι.

— Έπληη προς το μέρος της και προσάθησε με τη γλυκα να την καθυσυγάσω λέγοντας τα λόγια που εινε φτιαγμένα για τέτοιες περιστάσεις. Με άκουσε άνιχνη, σιωπηλά και με το βλέμμα άπλώνει. Τέλος μη ξέροντας πιά τί να κάνω και με την επιθυμία να λήξη πιά αυτή ή ιστορία άπεφάσισα να μεταξηρισθό τα μεγάλα μέσα.

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

— "Από χρόνον υπήρχε στη Μάνδρα καθώς και σ' όλη τη περιχή της Ήλεσιόνης ή παράδοσις ότι σ' ένα μέρος του Βορού και άκριβως μέσα στο κτήμα του Κόστα Κοροβήσι και κάτω από το σαρλό από πέτρες, πού από χρόνια βρισκόνταν εκεί υπήρχε κάποιο έκκλησία με έννια πόρτες. Άλλοι

Η ΘΑΜΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕ ΤΗΣ ΕΝΝΕΑ ΠΟΡΤΕΣ.— ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝΟΣ ΧΩΡΙΚΟΥ ΚΑΙ Η ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ.— "ΓΡΗΓΟΡΑ ΝΑ ΜΟΥ ΑΝΑΨΕΤΕ ΤΑ ΚΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΝΗΛΙΑ.— ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΚΟΡΗΣ ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΓΙΑΤΕΣ.— Η ΕΙΚΟΝΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΤΑΞΕΙ ΤΗΝ ΜΑΜΑΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ.— Ο ΑΡΧΙΣΤΗΝΑΚΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,, ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μάνδρα Ήλεσιόνης.— Την ταπεινήν και ειρηνηκήν Μάνδραν της Ήλεσιόνης, καταβαίνοντας από τ' αυτοκίνητο, την βρισκω ανάστατον. Στο χωριό συμβαίνει κάτι που μοιάζει με συγκλονισμόν, με φουρτούναν. Όλοι οι χωρικοί, άλλοι μαζεμένοι στην πλατεία κι' άλλοι συγκεντρωμένοι έξω από τα μπακάκια και της ταβέρνας, συζητούν με συγκίνησιν, ή όπως μεταδίδεται άμέσως στον καθένα που θ' άπό τ' αυτών πλησιάζη. Χωρικοί από τα Μέγαρα, από την Ήλεσινα, χωρικοί από τη Κούλυρη άκόμη και από άλλα διάφορα χωριά των Μεσογίων έχουν κατακλύσει την Μάνδραν. Όλοι ρωτούν για το θαύμα της Παναγίας κι' όλοι περνούν, εύλαβητικοί προσκυνητά, από την τοποθεσίαν Βορός, όπου εύρισκεται ή θαμμένη έκκλησία με τις έννια πόρτες. Το μέρος όπου εύρισκεται θαμμένη ή έκκλησία αυτή έχει έκτασι ενός περίπου στέρματος και εύρισκεται έντός της περιουχίας του Βορού, πού άπέχει με σκεδόν όρα από τη Μάντρα. Κατακλυσμός κόσμου στο μέρος αυτό. Όλοι έχουν άφίσις τη δουλειά τους και τρέχουν εκεί για να προσκυνήσουν τον άγιο τόπο, μέσα στον όποιον βρισκείται θαμμένη ή έκκλησία αυτή και της όποιας ή άνεύροτος όφελεται εις ένα όνειρο που είδεν ένας χωρικός.

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝ. ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΘΡΟΟΙ ΨΗΦΟΙ—ΝΕΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

Η επιτυχία του Φεμινιστικού Δημοψηφίσματος της «Σφαίρας», παρ' όλην την δυνατή αντίδραση διαφόρων αντιφεμινιστικών συνδέσμων, είναι καταπληκτική. Η ψηφοφορία διεξάγεται μετά φανατισμού, έτσι που μπορεί να πιστωθεί κανείς ότι ο φεμινισμός εν Ελλάδι έφθασε μέχρι του ύψους μιας θρησκείας. Από όλα τα μέρη της Ελλάδος, όπως εμφάνεται και εις τόν σχετικόν πίνακα, ένας δευτερευόμενος παρατηρείται εις τους γυναικείους κύκλους. Αι έπαρχιαί μας έδωσαν και θα μας δώσουν άφροντες υποψηφίους εις τρώπον ώστε, τώρα μάλιστα που έπικροχρυσίζονται και η έκλογές, το μεγάλο μας ζήτημα θα μπει στο δρόμο της επιτυχίας. Αγωνισθήτε, Έλληνίδες. Την πορρόν αυτήν ό θρίαμβος τών ιδανικών σας είναι εξησφαλισμένος. ΣΤΕΛΛΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Η γυναίκα έπαισε να είναι φιλόστοργος μήτηρ, τιμία σύζυγος. Ο έκφυλισμός της γυναικας προχωρεί... προχωρεί για να μεταβάλη τη γυναίκα, τη φιλόστοργον και τιμία άλλοτε γυναίκα, σε ένα οράσιον κοινωνικό, σε μια σάρκα χωρίς δύναμη ψυχική, σε μια γυναίκα που ζητάει να πραγματοποιηθή τας ποταπές και χυδαίαις σαρκιακάς όρέξεις της άδιαφορούσα προς τας συζυγιάς και κοινωνικάς της υποχρεώσεις, πετώσα την άδιαφορία καταμύπτουσα της κοινωνικής ήθικης, σε μια γυναίκα ή οποία καταρίπτουσα κάθε νόμον ζητάει πως να φανή καλύτερη μιας άλλης στην τουαλέττα, στο φαρισσομένο πρόσωπο κ' όχι στην τιμιότητα και στην άρετή. Αλλοίμονον εάν όσο αυξάνει η προσπάθειά μας για τα δικαιώματα της γυναικας τόσο προχωρεί και ο έκφυλισμός της. Δεν άγονομαι όχι! Η γυναίκα έχει πρόνοια για να μπει στη Βουλή και περισσότερα ίσως από τόν άνδρα, αλλά η γυναίκα ή τιμία, ή φιλόστοργος κ' όχι ή ανήθικος, ή έκφυλισμένη. Μαυρολιθάρι ΑΝΔΡΓΥΡΟΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ Παρισσιόσις Φοιτητής



Δις ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΡΚΑΒΕΛΛΑ Έκ Ναυπάκτου

Τποψηφία τού Αστικού Συνδυασμού Η ΓΥΝΑΙΚΗ ΤΗΣ Η γνώμη μου εις ότι ή ίσοπελιτεία τών δύο φύλων θα εξυψώσει την γυναίκα εις την ίσην της άποστολήν και ως μητέρας και ως Έλληνίδος. Έχοντες ελαι αι γυναίκες υποχρεώσεις να έτιςχουμεν την έξελξησιν και εις τόν τόπον μας φεμινιστικήν κήρυξιν διά να έχη καλύτερη γηθή και άμικση ή ίδια ειναι έδωχ το πλήρωμα τού χρόνου και καταστή άνακατασκευής ή παραχώρησις τών πολιτικών δικαιωμάτων εις ημάς. Αλλά εως τότε πρέπει να εργασθώμεν και να εργασθώμεν με πίσωσιν και ένθουσιασμόν, πού πάντων διά να άποδείξωμεν ότι ή χειραφέτησις της γυναικας όχι μόνον δεν θα ζημιώσει άλλ' άν' εναντίας θα τωπάση και θα εξυψώση την οικουμένην, την κοινωνίαν και την Πατρίδα.

Και άλλωδός: διότι αύριον γενομένη μητήρ και εν τη Βουλή έχουσα θέσιν, δηλονότι δικτύς οσα πολυπράξιμον, εις τι μενά ζήλον θέλει επιδόσθ; Φυσικός έπόμενος είναι, άν όχι τελείως τελέριστος εν μορφή, ή του ένός εκ τούτων παραμέλεισις, όπερ ολέθριον.

Τέλος ή γνήθ δών επί τού παρόντος να τού οκου της να κήθεται καθότι άν αυτή εισήλθεν εις θέσις τινάς, εισήλθεν διότι δεν ήσαν Βουλή.

Όπως παντού, ες ίδουσι και στη Βουλή μας Βουλευτίνες με την διαφορά όμως για να διωδίσκον μόνον τα δικαιώματα της γυναικας. Στη Βουλή χρειάζονται ήλικιωμένους σεβαστές εικόδοσιμες κ' όχι μικροσκοπικά δεσποινίδια, μόλις έγκατελέγησαν Νταγιά και Γαλακτερόχον Άλευρον! Γιατί την περρόν τη Βουλή... για 'μαριέ της Καβάλας, ή για νυμφόπάζαρον; Μετά τιμής Στάθης Κουκουμπένις

Έλληνίδες! Μη ζητείτε να άλλήξετε ύστερα από χιλιάδες χρόνια τούς όρους της φύσεως. Μείνετε Μητέρες! Σεις που άνήκετε στο έθος που ή μητρική στοργή μίνε ιστορική μη έλλογησε να καταπατήσπε το ύψωρο αυτό όνομα. Η κοινωνία θα είνεμειρο περισσότερον, το ένθος θα προσδέση ταχύτερον όταν ή γυναίκα άκολουθήσθ τόν προορισμόν της. Η βία της κοινωνίας είναι ή μητέρα, ή δεστίης της οικογενείας είναι ή μητέρα. Ας αφήσουμε ούτως άνδρας το δικηγορύν, ες

Υπερ της διδος Μαρίας Κουλιουμπά, (νέας υποψηφίας): Α. Ψ. 4. Υπερ της διδος Διής Διακοπούλου: Μύρων Λαοκαλάκης 8. Υπερ της διδος Μελομένης Μητρομάρα, (νέας υποψηφίας): Π. Φωτοπούλου 1. Υπερ της διδος Ρίτας Μεγαλίδου: Ίωάν. Παπαθανασόπουλος 1. Υπερ της διδος Αντιγόνης Μεταξά Λίτης Οσικνιώτης 4. Υπερ της διδος Φούλας Γιανναράλη, (νέας υποψηφίας): Μπαλσούκος 1. Υπερ της διδος Ελισάβετ Γκιναλή <Πορμενή ψυχή>: Ρεβιδώδες άστρον 3. Υπερ της διδος Μπεμπ Κοσμά: Α. Κοστιάς 2.

ΔΙΠ ΤΟΝ ΚΡΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΣΥΝΔΑΞΜΟΝ Υπερ της κ. Αφροδίτης Λαουτάρη: Γεωρ. Σχορδαλός 2. Υπερ της διδος Άλικής Θεοφωρίδου: Γ. Σχορδαλός 1. Υπερ της διδος Ζαζάς Μπεριλάντη: Α. Βράδα Μπακόπουλος 2. Υπερ της διδος Μαρίας Κούμης: Τάσος Μοσχόπουλος 5, Αιμ. Μουζακίουλης 3, Γεωρ. Σχορδαλός 1. Υπερ της διδος Μαρίας Κοτοπούλη: Γ. Σχορδαλός 1.

ΔΙΠ ΤΟΝ ΣΥΝΔΑΞΜΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖ. ΤΠΕΩΝ Υπερ της διδος Αιδας Βέργου: Άρχοντία Ίωάννου 2, Έλις Κουτσουδακη 2, Γεωργ. Αυγρόπουλος 5, ΠιτσιΒόθλου 1, Κ. Ηλιόπουλος 1, Κ. Σαχίνης 2, Δημήτρης Σγαλα 4. Υπερ της κ. Βάσως Ίατρού: Κετινα Δρετάκη 5.

ΔΙΠ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΝ ΣΥΝΔΑΞΜΟΝ Υπερ της διδος Βιολείας Κωνσταντινίου: Άδαμαντία Ίατροπούλου 4, Δημ. Μόρφης 8, Ζήνων Ανδρούλης 4, Αλέξ. Ίνδρος Μ.Ρ.Α. 1. Υπερ της διδος Νίνας Μελαχροινού: Νάηλισος 80, Κωνσταντινοπούλιτης 3, Τάσος Νταλιτής 3, Θ. Άλκατος 1, Π. Καρμαπατέας 1. Υπερ της διδος Δέσποινας Αλεξάνδρου: Πέτρος Ζήσης 4, Δημ. Βσιπλόπουλος 1, Ξ. Σταυρόπουλος 1, Άλέκος Μούσως 2, Γ. Ζήσιμος 5. Υπερ της διδος Θαλαίας Βγόβις: Γώγος Κυλλιγέρης 3, Έλένη Σιμτοπούλου 1, Ρίκα Χρονίδου 1.

Table with 2 columns: Name and Votes. Includes sections for ΑΘΗΝΑΝ (Αστικός) and ΤΗ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ.

Table with 2 columns: Name and Votes. Includes sections for ΤΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ (Αστικός) and ΤΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ (Αστικός).

Table with 2 columns: Name and Votes. Includes sections for ΠΕΙΡΑΙΩΣ (Αστικός) and ΤΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ (Αστικός).

Η ΣΦΑΙΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Παρά πολλές κοινοτυπίες, κ' Στάθ η Λούπ. χωρίς το παρικορό στυλός. Μεθ' όθμωσιν τραγουδάκια της καντάδας, που σήμει για γάχου κλάσια πέρας εν εινε άνάγη να εινε ποιδ' προσωπίνα και φανταζομ. — Τό δικό σας κ. Τάκ. Πάλλ, μαζαίς με κ' όριον άστρον και κατά εντέπειαν δαν εινε δικαίον να γινή λόγος για τη «Σφαίρα». Κ. Ο Ι κονό μιν, το «Ερωτικό» ιδημοσυνή. Τα όλλα δέν ανακρίθησαν. Ος βλέπετε ελμαι τακτικώτερος παρ' όσον ίφαιτόσθητε. δέν παραβλέπω κανέναν τή σειρά. — Γ. α. ν. γ. Γ. α. ν. α. κ. — Επιστάται, πιστώσιν που δημοσιούθη κάποιον δικό σας. Αργότερα πάλι στείλατε κάτι άλλο καλό και βλιπότε. Τά νέα όχι, — Δέν ίφαιτόται, κ. Σε ί λ. Τ. ε. λ. Τό πρώτο λείπει δέν τή στέλτεται προς δημοσίευσιν. Έργα όσθητε άκόμη και προσηγορίης καλά και κατόπιν θά δώ τ' μουχό με κέμο για εα. — Οδτε τού δικό σας κ. Α. Α. α. λ. η. σ. μ. εινε δημοσιούσιον. — Τό ίφαιτόται το όργακι σας κ. Γ. α. ν. γ. Η α. σ. α. μ. με μεγάλην μου ευχαρίστησιν. Στά δικά σας βρισκω άκριβώς ότι χρειζεται για τη «Σφαίρα». — Πολύν εξελξησμένον στην εμπνευσιν, κ. Ίωάν. Τζαμάκ. Τά βία και για το δικό σας κ. Κ. Τ. ρ. α. ν. α. γ. λ. Ο, τι προορίζετε για τη «Σφαίρα» πρέπει να το δουλώσετε καλά. Έχω υποχρέωσιν άπάντων τούτων χιλιάδων άναγνώστων να μη τούς δώλω τίποτε που να επάρχη κίνδυνον να το πετάξουν. Έτσι υποθέτω πως δέν είμαι άνοσηρός άλλα δικαίος. Δέν δημοσιεύω άντε-κοινοτυπίες, κ. Σ. μ. θ. — Τό σημερινό δέν μ' άρέσει. Τό ό λ. Χ. α. λ. ο. λ. — Μητέρα γλώσσας άνηπόρο. Έκείνο τ' εός εν παραλήλου μεθ' όθμωσιν άναγνασματίων. Πώς τού πάθεται; — Δέν εινε τόσο κοινά παραματάκια κ. Θ. Π. ε. τ. που δέν επάρχει κανείς λόγος να τή γράφωμεν. Πιστώσιν πως δέν μάνουν την εντόπιοσιν που νομιζετε. Θα δημοσιούθη, κ. Γ. ε. θ. ρ. Α. α. μ. ρ. ο. ν. — Θα το διορθώσω το ένα «Μία μετρία» κ. Τ. ε. θ. ρ. ο. και θα το δημοσιούσω. — Ακατάλληλο έντελός για την «Σφαίρα» κ. Σ. Π. ν. ρ. κ. — Επίσης και το δικό σας κ. Ξ. μ. λ. α. μ. α. ν. — Τά τριτάκια έλλουν πλούσιον ρίμα. Τά κ. Π. ο. τ. α. μ. πράγμα που δέν ίχουν τή δικό σας. Δέν βρισκω κανέν άνδρα φίλον, κ. Α. θ. ρ. η. ε. τ. δικά σας. Είς έμμετρον το πεζό σας εινε πολύ τολμηρό εις τας έμφράσεις. — Οί άναγνώσται μου δέν θα συγχωρήσουν ποτέ τέτοιες άπορροές. — Μά μαρκεϊδισμοσώσθη δέν δημοσιούσιν από τ' τρία το «Απόμνη» κ. Μ. Μ. π. ο. ν. — Τι λέτε; Τό δημοσιούσιον σημαρον τ' ειναι κ. Σ. ε. γ. ε. όχι όμοσ και τ' Τραγούδια της νηχίης. — Σημερινότερη τρομερά στο μέτρο, κ. Α. ρ. ε. τ. Κ. ω. σ. τ. α. β. α. σ. λ. η. — Οδ' εν τη σκευή αναλογία δέν εισηγήσατε. Διορθώστε το και στείλατε το εκ νέου. — Απαράδεικτον το δικό σας, κ. Π. α. ρ. α. γ. η. τ. η. Πολύ άσορη ή ελκείνα, κ. Α. θ. α. ν. Μ. π. ε. η. Τό δημοσιούσιον. Έγκρίνεται και το δικό σας, κ. Ν. ε. τ. ο. Γ. κ. ο. τ. — Στην πρόβα πρέπει προ πάντως να φέρωχ πρωτονομία ελκείνα, κ. Σ. ε. τ. ο. Β. ο. ν. ρ. λ. ε. κ. — Για τόν ήλιο ειναι τόσο πολλά ό ποιηταί... Περισσότερα από τούς άπορρόους.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 ΛΕΠΤΑ ΕΚΔΕΤΗ ΛΕΣΙΣ — Αγγελικουλα, μου, γιατί άνεξηγητος σιωπάς τρια γραμματά μου; Γράψε μου, να χαρής, σύντομα. Αλεξάνδρου, 20/8 1923. Ν. Κ. Σμυρνης προσφυγοπούλες, ύστερα από την καταστροφή της γλυκαίας μας πατρίδος, ευχόμεθα εν Γαλλία. Πουά θα έχη την καλωσύνη να μάς γράψη δυό παρηγορητικά λόγια; Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γραψατε: Georges Voud, ή Constantin Parasienou, Rue Lanerrie Marseille.

Νεαρός έπαγορηματίας, σοβαρός, εδνεστέσιος ποιδ' ειλκρηγής καλής καρδιάς και στανίος ήθικός προσηγορικών στο σημερινό κοινωνικό βουκοκόσμημα, ζητεί νέαν εις γάμον σύντομα. Θέλω ν' άνθέρη ή καλοσύνη, ναίαι ήθική, νοικοκυρά, λίγα χρήματα, φρόνησιν και έπιμελίαν για τόν αναπόδωχό δρόμον της ζωής. Θά άνοδοσ τόν παραδεισιον κήπο της ζωής που θα σκαφίσω, μάς ιδανικής φύσεως άγαθη, μη εθνομηνή στο πέροςμα τού χρόνου. Γ. Π. Journal Έδουάρδου λ. 8 Άθηναι.

Θέλω δυόσ διασκεδάσω την μακρόχρονον μονοτονίαν του έξωτερικού ζητώ έλληλογραφίαν και έντελλογην φωτογραφιών με ανευματώδεις δεσποινίδας άπασης της Ελλάδος. Κόσμον και προσφυγοπούλες από 17—22 έτών. Σκοπός γυρομιά, φίλια. Δευδώνυμο S. P. Row 8 Mindura Phodesia South Africa

—Νέος ζηνητερένος σε μια ήσημη γωνιά της Αφρικής ανταλλάσει κάρτ-ποστάλ και έπιστολάς με διδος για να διασκεδάση την μονοτονίαν του. Σκοπός φίλια. Είς τός άπόρους έμβάξω τ' ταχυδρομικά έξεδα. Γραψατε: Menelas Armassis, Paterson, Goshonis & Co Ltd Dualla (Cameroon) Afrique.

—Νέος μαρκεϊσμένος αιτεί έλληλογραφίαν άποκλειστικώς με διδος δακτυλογραφουσ τραπέζων και ύπουργείων. Γραψατε: Μερσιτό, Θεμιστοκλέου, 65, Ένταυθα

Ζητούνται εργάταις και πεπειραμέναι και με καλές συστασεις διά το έπι της οδού Καλαμίτου 3 κωπητρία γυναικείων πιλων της διδος Μαρίας Χαϊζμηραχλή.

—Αλληλογραφώ με όλα τα αισθηματικά κοριτσια παντοχόθεν Γραψατε: «Σαρλώ», Ρ. Ρ. Στοργίβης Κελαροτων.

—Νέος άπολυτικός εκ τών ταξέων του στρατού έπιμύθην να συζητήσθ νέαν ή και χίραν άκόμη εις και με εν τέκνον άρκεύ να εινε σχετικώς εύτορος. Γραψατε: Αλεξάνδρον Βαφειάδη Ρ. Ρ. Αθηναι.

—Θεσσαλονικίς, ψηφίσας όλοι την διδα Έλισάβετ Γκιναλή. Εινε μοναδική στην πόλι μας. <Πορμενή ψυχή>.

—Νέος Ιβητης ζητεί έλληλογραφίαν μετά δίδων άπασης της Ελλάδος. Σκοπός ίερός. Γραψατε: <Πορμενή ψυχή> Ρ. Ρ. Θεσσαλονικη.

—Μιά προσφυγοπούλα, άριστοκρατικής οικογενείας της Σμυρνης, χωρίς υπερβολές λουλούδι στολιωμένο, ζητεί έλληλογραφίαν με νέους 30 έτών και άνω της Αλγύττου και Αμερικης, άνακωψιστή ή τού πόνου της, ίσως και τών βασάνων της, με κάποια ίσρη σύνδεσι, Γραψατε: Βιοργινία Ζόχου, Γραψαία «Σφαίρα».

—Ι. Σ. Τριγκαλα δέχεσαι, την μετ' έμού έλληλογραφίαν; Θά θυμάσαι τας συναντήσεις μας στο τραγιο του Άναυρον κατά τας ήμερας τών άγώνων, Περιμένω. Mignon, Ρ. Α. Βολον.

—Νέος εκ Κων/πόλεως, 23 έτών ζητεί έλληλογραφίαν με διδος ή κωεις μορφομένης. Γραψατε: Κ. Ευνδόν ρ. ρ. Αθηναις.

—Ζητώ φιλική έλληλογραφία μ' έκεινας που δοκίμασαν κάποιον το μικρό ποτήρι του πόνου και μ' έκεινας που έννοασαν τη ζωή. Προτιμώ Αθηνών, Βόλου. Σ. Δημακόπουλος, ρ. ρ. Βόλος.

—Νέος εκ Κων/πόλεως, 23 έτών ζητεί έλληλογραφίαν με διδος ή κωεις μορφομένης. Γραψατε: Κ. Ευνδόν ρ. ρ. Αθηναις.

—Ζητώ φιλική έλληλογραφία μ' έκεινας που δοκίμασαν κάποιον το μικρό ποτήρι του πόνου και μ' έκεινας που έννοασαν τη ζωή. Προτιμώ Αθηνών, Βόλου. Σ. Δημακόπουλος, ρ. ρ. Βόλος.

—Νέος εκ Κων/πόλεως, 23 έτών ζητεί έλληλογραφίαν με διδος ή κωεις μορφομένης. Γραψατε: Κ. Ευνδόν ρ. ρ. Αθηναις.

—Ζητώ φιλική έλληλογραφία μ' έκεινας που δοκίμασαν κάποιον το μικρό ποτήρι του πόνου και μ' έκεινας που έννοασαν τη ζωή. Προτιμώ Αθηνών, Βόλου. Σ. Δημακόπουλος, ρ. ρ. Βόλος.

—Νέος εκ Κων/πόλεως, 23 έτών ζητεί έλληλογραφίαν με διδος ή κωεις μορφομένης. Γραψατε: Κ. Ευνδόν ρ. ρ. Αθηναις.

—Ζητώ φιλική έλληλογραφία μ' έκεινας που δοκίμασαν κάποιον το μικρό ποτήρι του πόνου και μ' έκεινας που έννοασαν τη ζωή. Προτιμώ Αθηνών, Βόλου. Σ. Δημακόπουλος, ρ. ρ. Βόλος.

ΣΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

Πρωτότυπον Ελληνικόν Μυσθιστόρημα (Συνεχεια και τέλος)

Πουθενά άλλου δέν θά μπορούσε να την βρω. Στο δρόμο μιλούσαν για το μέλλον.

—Θά σου γράφω τακτικά, έλεγε στην Ειρήνη, όλες της λεπτομέρειες της ζωής του. Θά σου στέλλω τα καλά φωτογραφίες του. Θά σε συνηγορήσω με τ' γραμμάτια μου. Θά νομίζεις πως τόν έχεις άδιάκοπα κοντά σου και με τρόπο που να μην υποταπειθί ποτέ κανέναν το περιμαρρό.

—Πταν άρκετά για την Ειρήνη. Θά έξοσες σχεδόν πάντα με τη συντροφία του. —Όταν εφθασαν έξω από το σπίτι του πάτερ Άνθιμου, ή Δώρα της είπε: Περιμένε με λίγο, να φίλησω το χέρι του. —Άπόθ' άμέσως.

Και μήτηρ γρήγορα. Έκείνος έτρόμαξε όταν την είδε. —Η Δώρα του είπε με λίγα λόγια τι συνέβη. —Τ' χαρά ήταν έκείνη για τόν γέροντα! —Έκρινε το καθήκον του και τόν ευλόγησε ο Θεός.

—Έκείνη προσκυνούσε το χέρι του, κ' αυτός φιλούσε το μέτωπό της. —Μου έδωσες την ήσυχία τών τελευταίων ήμερών μου, της έλεγε.

Κ' έκείνη ευτυχής και γελιστή τόν άπεχαρτίσσε. —Στη σιδερένια πόρτα του σπιτιού της έστεισε το χέρι της Ειρήνης. Που να φαντασθί αυτή τι είχε προσέφερε στη Δώρα! Τόν ένθουσιασμό της τόν απέδιδε μονάχα στη μεγάλη της άγάπη προς τόν Τάνη.

Κ' αυτό την εφθασε. Το παιδί της ζούσε μέσα στην άγάπη. Στο σπίτι ήταν άκόμη ήσυχία. —Η κυρά Μάρω την άντελήφθη πρώτη. —Έπρεξεν κ' έκορμιστήσε στο λαμό της Δώρας.

—Η Δώρα της εψηθύρισε μ' ένα εύχυσιμένο γέλιο. —Θ' άναγνον τώρα!...

Και ή κυρά Μ' ίρο ένόμισε πως μάλινε στο Παράδεισο. Ο πατέρας έπρεξεν στον κήπο. —Η ύπηρέτριες έδάκρυζαν άπ' τη χαρά τους. —Η είσοδος της Δώρας φανότανε σε δλους σαν Άνάστασις.

—Έπρεξεν και ειδοποιήσαν τόν Τάνη. —Η συνάντησις τον ήταν βουβή. —Για στιγμές τόσο μεγάλες εινε δύσκολος ή λέξις.

—Αγκαλιόστηκαν κ' έμειναν για όρα έννομένοι στο φίλ. —Εδάκρυσαν κ' οι δύο, και δέν μιλούσαν... Σε λίγες μέρες έφτασε κ' ή ώμορφη νύκτα.

—Η νύκτα, που όνειροπολούσε όλη της τη ζωή ή κυρά Μάρω. Στο μεγάλο σαλόνι άναψαν τ'α γαλάζια κεριά!

—Τ' άναψε μόνη της ή κυρά Μάρω. —Κι' όταν κατέρηκε τη σάλλα, έπεσε σε μια πολυθρόνα κ' έψηθύρισε εύχυσισμένη: —Νυν άπολύεις...

—Μέσα στα φώτα και στην κίνησι της εορτής ή Δώρα ήταν εύτυχής αλλά ο Τάνης είλε κάποια σιά στα μάτια του. —Δέν την είχε άκόμη ερωτήσει τι έσήμαινε ή άπουσία της. Κ' ή άπορτίς του όλες είχαν μείνει άνεξηγητες.

—Περιμένε να τού ειπή έκείνη. —Έχεις τίποτε, τόν ρώτησε για μια στιγμή. —Ναι μεν τ'α χαρά μου τη μεγάλη μένει άκόμη ένα κενό. —Καταλαβαίνω... Ξηθύρισε ή Δώρα. —Έ λοιπόν θά μείνη έτσι; —Ναι, άλλά όσον σφιγγόνται το χέρι του, τού είπε:

—Δέν σε φοβίσει ή χαρά μας; —Θέλει να πής για τ' άγκάθι; —Ναι... εινε τόσο δυνατή που έχει φόβο πάλι. —Ας μείνη λοιπόν το μυστικό κρυμμένο. Αυτό το μυστικό μ'α μάς, θα εινε το «άγκάθι». Κ' έτσι δέν θα φοβιάμασε κανένα άλλο... Και... έμεινε.

—Από σοβαράτην έπιστολήν, την όποιαν κατέχον, σχετικώς με την ύπόθεσιν του Σπάρια, προκίπτει σαφέντα το συμπέρασμα ότι ο σδύργος τών όκτα γυναικών, άν δέν έπέρασε τας όκτα άσφαλώς όμοσ έφθασε τας έπίτα.

—Κ. Φιλόπλουον, άστυγός δέν ήδραμε. Γαταυλιανοπούλαν. Έφ' άπολοζ χάρτου προς μίαν δραχμήν. Αθ. Δημητρίου, Α. Αεοναρόδου πούλον. Έδωσώδην. Α. λ. κ. η. ν. Ζητήσατε έπιστολήν σας από τ'α γραφεία μας. Έπίσης ή δις Νίτσα Λοιδω...

—Κ. Φιλόπλουον, άστυγός δέν ήδραμε. Γαταυλιανοπούλαν. Έφ' άπολοζ χάρτου προς μίαν δραχμήν. Αθ. Δημητρίου, Α. Αεοναρόδου πούλον. Έδωσώδην. Α. λ. κ. η. ν. Ζητήσατε έπιστολήν σας από τ'α γραφεία μας. Έπίσης ή δις Νίτσα Λοιδω...

—Κ. Φιλόπλουον, άστυγός δέν ήδραμε. Γαταυλιανοπούλαν. Έφ' άπολοζ χάρτου προς μίαν δραχμήν. Αθ. Δημητρίου, Α. Αεοναρόδου πούλον. Έδωσώδην. Α. λ. κ. η. ν. Ζητήσατε έπιστολήν σας από τ'α γραφεία μας. Έπίσης ή δις Νίτσα Λοιδω...

—Κ. Φιλόπλουον, άστυγός δέν ήδραμε. Γαταυλιανοπούλαν. Έφ' άπολοζ χάρτου προς μίαν δραχμήν. Αθ. Δημητρίου, Α. Αεοναρόδου πούλον. Έδωσώδην. Α. λ. κ. η. ν. Ζητήσατε έπιστολήν σας από τ'α γραφεία μας. Έπίσης ή δις Νίτσα Λοιδω...

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΕΛΙΣΙΓΡΑΦ'Η



Πιρδίκω μ' π'λίμ', Μαύρη, κατάμαυρη σάν τ'ν πίσσα νάτ'ν ή ώρα όπ' έπια να κοιμηθώ τά προυφές τ'ν νύχτα κι σ' είδα στ' όνειρό μ' πώς ή'σ'ν τάχα μι τ' Γιώργη τ'ν Ψαράφι' Ξαπλουμένοι στ' άλόνια κι παρασταίνατι τ' θερίου κάτ' άφ' του φηγάρ' τ' Αύγουστιάτ'κου. Αύτουνα τ' λ'πόν μ' φτιάν'ς, ούρη σιταρίθρα, ίν τ' άπουσίε μ' κι άνευ τ'ς ήμετέρας ίγκρίσιους; Ι-πής κ' έβγανις τ' ματάκια σ' μ' έτερουν άντρα για νά νά λές ύστ'ρη, φόντας έρθου σά πέρα, πώς σ' ίπηρε στου λιμό μ' κι στ' σβέρκου μ'; Δηλαδή άλλ'ς άν'ξι τ'ν κλειδου-νιά κι άλλ'ς θά πλερώση μαθές.

Τ' λ'πόν πάρι τ' σκαλ'στήρι τ' μάραμπα σ' τ' Θύμιου κι Ξιβούλουσι τ' αούτάκια σ' κι άκου: "Αν θές να μη σ' κόψου τ'ς σχέσεις να κ' ή προυσβ'λή γέν'κι ίπ' ήμετέρου ίζάφ'ς, Ξικλειδώσ' να μ' δώκ'ς άπουζημίους κι να μ' ίκανοποιή'ς διόντ'ς, τί θα σι παλαβώσου κακομεί'ρου.

Κ' ίν πρώτ'ς, θά σ' στείλου σά πέρα στ' χουριό τ' τσαρούχι μ' όπ' θάν τ' κριμάσ', καταμής της πλατέας τ' "Αη Γιάννη κι θά πάρ'ς κανιά δικαργιά φιλινάδ'ς σ' να παρ'σ'τι άπου κάτου κι νάν τ'ς κάν'τι τεμ'νάδεις όσο πού να βγάν' ού ήλιους κέρ'τα.

Δεύτε'ν: Θά κριμάσ'ς τ' φουστ'νέλλα μ' τ' γιουρτ'νή στ' παραθυρούλ' σ' θά βάν' ύστερ'ς τ' κουντοφουστ'νό σου άπάνου σ' ένα μακρού κουντάρ' κι θι νάρθ'ς άπό κάτου να βάν'ς τ' κουντοφουστ'νο να προυσκ'νήση τ' φουστ'νέλλα μ' εις ένδ'έν ταπεινοφρουσόν'ς.

Τρίτ'ν: Θά γδυθής μαθές ούλουτοίσ'δη κι θά πής να σταθής άπάνου στ' λιακουτό τ' σπιτιό σ' ντάλα μεσ'μέρι μέχρι τέλ'ς τ' μ'νός όπ' να ψ'θ'η τ' κουράκι σ' να γένη σά γκακαλιάρους τ'γανιτός για να μη σ' Ξ'γώνει πλέουν μάειδι ού Γιώργ'ς ού Ψαράφ'ς, μάειδι ού σκούλους τ' μάραμπα σ'. "Ετσι θι νάρθ'ς κ' ίσν τ'ν ήσ'χία σ' κ' ίγώ τ' δική μ'.

Πάρτου χαμπέρ' πώς ούλ' αύτουνα πρέπ' να γέν' ίντός 24 ώρών άνευ χρουνοτρε'βής κι καζαρέματ'ς, είδ' άλλ'ς θά νάρθου μι τού κατεφθεΐαν σά πέρα να σ' άποκλείσου όπ' θά τζιτζικιάσ'ς άφ' τ'ν πεΐνα κατακαυμένου κι θά γλέπ'ς άντρα κι θά θαρρής πώς γλέπ'ς τ' δισούλου κι μάειδι τ' διαούλου να 'δής, μάειδι τ' σταυρό σ' να κόν'ς.

Ταύτα κι μένου, γεια σ' κι άντίου μ'. ΜΗΤΡΟΥΣΗ ΚΟΥΡΝΟΓΙΑΛΟΥΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ

Λοιπόν και πάλιν στην 'Ελλάδα εκλογές και λόγοι εις πεζών και [στίχους και φάτσες που ποτε [δεν έγγνωρίσθηκαν θά ζωντανέψουν σή- [μερα στους τοίχους. Δράσις της γυναικός [ένταντική και εποχή να θριαμ- βεύση ή γάμπα, προγράμματα, χαιρετι- σμοί, φιλήματα και σι- [γαρέττα τζάμπα.

Διαδηλώσεις, τύμπανα, βεγγαλικά, ψητά της σούβλας και χιλιάρες, μαλιέττα, γραμματα, εισιτήρια, κουμπάροι και κουμπάρες. Χαρές, άνησυχίες και καύμοι, τά βλέπω όλ' αυτά και ξεροβήχω, γιατί άλλοι θά μπουνε στη Βουλή κι άλλοι θά μείνουνε... στήν τοίχο. Σοβαροπρέπεια, σαλόνια και ζουρ φίζ, άμάξια κι αύτοκίνητα σφυρίζουν, άλλοι τό στρίβουν τό μουστάκι άρεμάνια και άλλοι τό ξυρίζουν. Ταξείδια, λόγοι και ζητωκραυγές και πιστολιές και θάμματα και ή λεκάνες τρίζουν με συγκίνηση πού τόσα θά δεχθούν προγράμματα. Και άντιπρόσωποι σπουδαίοι κι ύπερήφανοι τούς ψήφους διαρκώς θά κνηγάνε και θά προσμένουν με λαχτάρα τή στιγμή



ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΠΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ



Κάθαπερ πανσέληνος ούσαν την εβδομάν την παρελ- [θούσαν γλένδιον έποίησον μετά του Βλάμεως της Μανώς έν [Κηφισό προς τό διεκτραγωδεΐν την τοιάπητη γοητεπικην νύξ, τό όποϊον, συμβολίται μεγαλειόν. Έπενεβήρην δθεν, δόξα τώ [κυριώ, μετά μόχθων και σπρωξι- [μάθων έν τώ θεριώ, ήγουν τόν σιδεροδομίον [μετ' έμποδίων και γάρ ένεκα του μέγαν καταπεσούσα άπροσοκήτως [συνωσθισμού, καλαπζίας σθεναρού συνεθλίψαντό μοι τό μακροχρόνιον μαραμβών και νύν ένδιάτηρον και άχηρσθον άν βούλομαιριφέναι έν τώ κάρρει της άσθνομοίας κοινώς τών σκουπιδιών, τό όποϊον ένεκεν της σημερινης μοδός θά εξέλχομαι άνεφ κατελός. Τέλος, κατόπιν ποικίλων κι' έτέρων παθημάτων και πατημάτων, άφίκομεθα σΰοι και άβλαβείς έν τή θέσει τών Πλατάνων και έστρωσάμεθα έπί τό μεζέν και τό κρασίον γενησαμένοι μεθυσμενάκια κοινώς στοίχιον. 'Ακολουθώς ήθέλησα να άσω τό ασμάτιον της βαγιανδέρας τά μάλα δέ τεθυμωθεις ό έμβλάμος με καθυβρίζατο έσχατογρονν τό τέρας, ειπερ ήβούλετο να άσω τραγώδιον χασαποειδές ήγουν ίφ μετά βασανικών και μερακλειδές, τό όποϊον μέγα ρεζίλιον να γλενδη νανάς μετά τών βλαμίον. Ο ΗΓΚΛΩΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΤΤΩΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ Γλυκοστάλαχον μητρο μου, ύγιαν ποθώ κι δι' έμέ. Τά παραπροχθές έπισκεπτήμεν με τόν 'Αρ- ζερ έναν μαχαιρομάντιν, ό όποϊος έπέστρε- φεν έξ 'Αουστρίας,όπου εινε ένας σφταπέρατος μάγος και ούτ' τά λέει ούλα σου τά μυστικά. Σουσυλλίθει την χειρην σου και σέ κυτάει κατ- εναντίον τών όμματαϊων σου σά να θέλη να σέ ξεορκίση. 'Εμένα μου τά ειπε ούλα τά κατέκαστα του βίου μου, δηλαδή πώς θά γείνω πολύ με- γάλη κερία, όπου οι δη- μόται θά με κάνουν και βουλεπτιναι κουνουβου- λιαν, ένεκα πού θά ξερο ούλα τά χούγια τών ύπουργειω όπως και ό μακαρίτης ό φαρμακο- ποιός ό Τρικοπίτης. Τότες, όντας γίνω βου- πτινα, να δής τή ώραϊα πού θά μεταποιήσω τό χωρίον σας, όπου θά τό κάνω γην της άπαγγελίας. 'Εκει πού εινε τό πατητήρι σας θά τοποθετήσω ένα μυροκαλειόν δια να μεταδιδωνται τά άρώματα εις όλους τούς έπι- βάτας και ν' άνοιγη ή καρδούλα τους και να λένε :

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΤΤΩΝ

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Ποϊός τό κατεσχεύασεν αυτό; 'Η κερία Βέττα; Προσχυνθώ μεγάλη κερία και ζήτωσας. 'Υστερις θά βάνω μέσα στη κάμαρά σας ένα άπορητήριον 'Υγγλέζικον όπου να μη ση- κώνεστε άλλοτες τή νύχτα και να πηγαίνετε εις τό χωράφιον δια την άποσιωπητικην άνάγκη σας, όπερ να με συγχωρήτε πού ξεφρά- στηκα έτσι άχερείως, αλλά αι μεγάλα βουλε- πτινα πρέπει να κρένουν την άλήθειαν, διότι όπως έλεγαν και οι άλχαϊτοι χρόνου φείδι και πίν μέτριον άριστο.

Σας διατελώ ύμετέρα και να με συγγνώρη πού σας γραπτο ταχυδρομικώς, ή άπόγονός σας ΒΕΤΤΑ πού θα χτυλήγ μεσημέρι για να... φανε. Κι' όταν τό βράδυ ή κάλπες θ' άνοιχθούν κι' όταν θά πάρουν τέλος τά άστειά, γι' άλλους θ' άρχιση ένα Πάσχα έρατεινό, και γι' άλλους ή... νηστειά. ΗΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ



ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ

Μου φαίνεσαι, ρε Μανιώ εύίγωγη και χριστιανομάχα, πώς ό κόσμος έχασε τό ρέ- γουλό του κι' αυτό πολύ μου κακοφαί- νεσαι,μάτηνκαναγια, γιατί μάς παραμπή- κανε στο ρουθούνη.

'Αφόντεςβγήκε στην τρυφερίτσα αυτή ή άσταύρωτη κενονία τών έθώνωνε περι έλευ- τερία,του μικρού λα- ού, από τότες εινε πού μάς στραπατσά- ρανε γενναία, ρε χαρ- χάλα μου, και σκλα- βώθηκε ούλοσό ντου- νιάς μέχρι στενή για φύλλου πήδημα. Ξη- γιέμαι διπλωματικώς; 'Αλλη βολά ό πάσα



ένεας έκανε ό,τι πού γουστάρεις, σημερης για να βήξης,πού λέει ολόγος,πρέπει ναχης άδεια. 'Ετσι πού λές τή προπερασμένη βδομάδα, πού γιόρταζε τού Γιάκουβου τού λατεριτζή ή γκόμνα ή Μαριάρα, θελήσαμε να διεκτρα- γωδήσουμε τό πάνθο μας υπό τών παραθύρων της τής μικρές ώρες.Μά δε βαρούσαι...πού τέ- τοια τύχη...'Ετσι πού καταγήςσας δε μπερεί ό έκαστος να μερακλωθ'η όποια ώρα θέλει και να ξεφράξ'η τό αίστημά του, γιατί εκεί πού εισε άνύποτος τσούτ' ό σκοπός κατενώ- πιό σου και σου λέει. 'Η ώρα εινε περασμένη άδρεφάκι, κι' άπαγορέβουνται τά άζματα.

Γιατί, ρε κύριος, τού κάνω, φοβάσαι μήν κακονυχίσω και στραβοκοιμηθώ; Αυτό εινε δικός μου λογαριαζμός. 'Οχι, μου κάνει, δια- ταράχτες την ήσυχια τών περιοίω.Καλά, ως πούμε πώς έχει δίκηη και πάω πάσο.

Στ' άλλα όμως άπηγορευτήρια δε συμφωνώ καθόλου. Θέλεις παραδείγματος χάρι να πά- ρης παραπλεύρους σου για κάθε τό εδεχόμενο τή λαοφιλή σου λαλίστερα, όχι σου λέει. 'Απα- γορέβεται. Πās για να ποντάρης δυό τάλλαρε περι να βγάλ'η τό στραβά σου έξοδο. 'Απα- γορέβεται. Γ'ατί, ρε Χριστέ μου; τι σέ δια- φέρει σένανε ή τσέπη τ' άλλου σου; Γλέπεις στο δρόμο ένα δουλικό, σου χτυπ'ε στο μάτι, τό φέρνης βόλτα να τού σκάσης ύποβρυχι- μέντε τό παραμύθι κι' άπάνου πού πής να τό σφυρήξης, έπεβαίνει ό χοροφύλακας και σου διακόβει τή κουβέντα στη μέση. 'Απαγορέ- βεται. Σου έρχεται ό γούστος ύποθετέο να ζύ- σης λιγάκι της πλότης της χαμούρας σου περι γαργάλισμα. 'Απαγορέβεται σου κάνει πάλι ό Σταυρωτής. 'Α, για να σου πώ, τού κάνω, όλα κι' όλα, μά δε σου επιτρέπω να έπεβαίνης στα ίδιατερά μου. Τι νταραβέρια έχεις, ρε ούτι- δανέ, με τό οικονομεικό μου άουλο; 'Εγώ ει- μαί βλάμης με τ' όνομα για να ξεήρης. Νταής φόρτσα και νταμικά μεγακλέ ολέ και τή γό- μενά μου τή θέλω φόρον ύποτελές και υπό τήν έπεκυριαρχία μου τή ψηλή και τή χαμηλή κι' όπότε μου κανίση ό γούστος ναν της τρε- βάω τό μπερντάχι άνεφ άντίρρησι. 'Αμή; Ξη- γιέμαι ντελεσαιγραφικώς;

'Ετσι όπως πάμε, ρε βοβόρα, κιντυνεύουμε να μάς άπαγορέψουνε και τό μάσημα. Τι να κάνης, μορ' άδρεφάρα, αυτά εινε τά άνάποδα πούχσι ή κενονία μας όπως τή καν- τήτησε τό σημερης ό έβρωπαϊσμός. 'Αμάν ά- ναγουλές. Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΗ ΠΑΡΡΗΠΟΝΗ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΤΑΣ

Ο ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ

'Αχου, μαμακίτσα μου, μαμακούλα μου μαμακουλίτσα μου, τι ήθελε ό μνε- στη μου ό Θανάσης να μεταμβ'η εις την Κέρκυραν δια να ιλδη τούς γο- νεύ του... 'Αχου πώς συγκόπτομαι τό- ρα δια να μη μου τόν μτοβαρδίσουν τόν ήγαπητόν μου και τού κάμουν κα- νένα σημάδι εις τάς σάρκας του... 'Υ- στερις πώς θά διαβιώσω συναμτάξυ του όπου δεν θάναί άδρος και θά μου τόν κοροϊδεύουν οι άλλοι άντρας;.. 'Αχου πού μάθηγ να ήταν ή ώρα πού με ά- νεχώρησε τό πολάκι μου... Τι να κάμω τώρα ή κακομιορούλα όπου τόν ειχα συνηθίσει τό Θανάση μου να τόν βλέπω εις άκέρηον και τώρα θά μου τόν περικόψη ή λογοκρισία. Η ΜΑΡΙΤΣΑ

